

του 'Ελένης με τὸν ζηλεύτῃ νεαρό θαρῶνο!

Ἐπιτέλους, τὴν παραμονὴ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Χριστιανοῦ, καὶ κατὰ τὸ σουρουπόμα, ἡ Ἐλένη γλύστρησε κρυφὰ στὸ δωμάτιο τοῦ νέου. Κι' ἐνὸς ἐκείνου — ἂν κι' ἡ ψυχὴ τοῦ προαισθανοῦ τὴν ἄφιξί της — τὴν κυττώσε κατάπληκτος καὶ ταραχμένος, ἡ νέα ψιθούρισε μὲ ἄχρημη φωνή:

— Τὸ θράδι ὁ πατέρας, καθὼς μοῦ εἶπε, θὰ σὰς κίνη πρότασι γάμου μαζί μου... Ἄν ἡ καρδιά σου εἶνε ἐλεύθερη, σὰς ἱκετεύω νὰ δεχθῆτε... Ἔννοια σας... Μὴν ταράζεστε... Θὰ γίνομαι σὰν διὰ καλοὶ κι' εὐγενικοὶ φίλοι... Γιά τὰ μάτια τοῦ κόσμου θὰ εἴμαστε σὺζυγοί... Στὶς μεταξύ μας σχέσεις όμως, θὰ μεσολαθῆ πάντα ἡ ψυχὴ τοῦ... Ἀλθέρτου μας... Δέχεσθε;... Ἐὰ πεθάνω ἂν ἀρνήθητε καὶ μὲ ἀφήσετε ἐδῶ μονάχη, στὴν αἰωνία χρεῖα μου καὶ στὴ θλίψι μου... Σὰς συνήθισα τόσο... Τοῦ μοιάζετε τόσο!... Ἡ φωνὴ τοῦ κι' ἡ δικὴ σας εἶνε τόσο...

— Πρὸς Θεοῦ, δεσποίνι!... διέκοψε μὲ σπαραγμὸ ὁ νέος. Μὴν προχωρεῖτε ἄλλο... Ἄς θυμησάτε τὸν ἄμοιρο ἀδελφό μου... Ἀλλά... ἀλλὰ ἄς μὴ μοῦ μιλάτε γι' αὐτόν... Θὰ σεβαστοῦμε τὴ μνήμη του, τὸν ὄρκο σας, καὶ ἄλλα... Ἀλλά ἄς μὴ τὸν ἐσαυπροφέρουν τὰ χεῖλιά σας, γι' αὐτὸ... δέχομαι δεσποίνι τὴν παράκλησί σας καὶ τοὺς ὄρους σας!...

Ἦσαν σὺζυγοὶ πειὰ μπροστὰ τοὺς ἀνθρώπους, ὄχι ὅμως μπροστὰ καὶ στὸ Θεό, ὅταν ἔβρισαν ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἐξομολογήσεις ἐν Βιέννῃ, κι' ἔγιναν δεκτοὶ μὲ τιμητικὸ ἐνθουσιασμὸ ἀπὸ δολοκλήρη τὴν ἀνωτάτη ἀριστοκρατία καθὼς κι' ἀπ' τὴν Αὐλή!

Γιὰ τὸ νεαρὸ θαρῶνο Χριστιανὸς φὸν Μιλνχάιμ ζῆ τώρα ἀπομονωμένος ἀπ' τὶς χαρὲς τοῦ κόσμου, μισάνθρωπος, ἐρημικός, καὶ διαρκῶς σκεπθρὸς στὸν ἀγριώτερο καὶ πῶ μακρυνὸ πύργο του, ὀκνητὸς σὰν θουὰ τῆς Σιλεσίας;

Διασβῆστι τὴν ἐξήγησι τοῦ παρακάτω μοιραῖο γραμματάκι τῆς πάνεμορφης σὺζύγου του, τὸ ὅποιο κάποιοις θαλαμηγῶλος τοῦδωσε ἕνα πρωτὸ στὸ γραφεῖο του, ἐξ ἡ μῆνης ὕστερα ἀπ' τοὺς μεγαλύτερες μὰ καὶ κρυφὰ δυστυχισμένους γάμους τῶν:

«Χριστιανέ...»
Ἐίσα καὶ πάντα φάνηρες μιὰ ἑταίρις εὐγενικὴ καὶ ἀγαθὴ... Συγχώρησε τὴν δυστυχισμένη Ἐλένη σου, ποὺ θὰ σὲ ἀφήσι τώρα μόνον ἐδωπάνω στὴ θλίψη γῆ... Ἐἶνε μιὰ θυσία ἀνατάραξη αὐτὸ πῶ κάνο, προσηγομένη νὰ σὸση καὶ τὴν ψυχὴ σου καὶ τὴν ψυχὴ μου ἀπὸ ἀμάχημα βαρὺ κι' ἀπὸ φριχτὴ ἐπιφορία... Πεθαίνω, Χριστιανέ... Αὐτοκτονῶ... Πρέπει νὰ χωριστοῦμε, γι' αὐτὴ ἑταῖρα πειὰ νὰ κρυφάσθω στὴν ψυχὴ μου, κι' ἀπ' τὰ θλιμμένα μάτια σου ξεχώρισα διὰ ἔπαυσε κι' ἐδὼ νὰ ἐξουσιάζῃ τὴν ψυχὴ σου... Μάταια βασανίστηκα τόσο καιρὸ νὰ πνίξομαι στὶς καρδιὲς μας τὴν ἀμοιβαία καὶ παράφορη ἀγάπη μας... Σὲ λατρεύω... Μὲ λατρεύεις... Μὰ ἡ ψυχὴ τοῦ Ἀλθέρτου ὁ ὄρκος μου ὁ βαρὺ στέκοι νὰ ἀνάμειά μας... Συγχώρεσέ με, ἀγαπημένε μου...»

ΑΠΟ ΤΟ ΚΟΣΜΟ ΤΩΝ ΦΙΛΜ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ

— Ἡ Μαῖη Γουέστ, ὕστερα ἀπὸ πολλοὺς διαταγμοὺς καὶ ἀμφιβολίες, δέχτηκε ἐπιτέλους νὰ γυρίσῃ ἕνα φιλμ, μὲ ὑπόθεσι τὴν ζωὴ τῆς Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς. Σημανθῆτες αὐτῆς τῆς ταινίας θὰ εἶνε ὁ Ρομπέρτ Μουσιλιάν. Καὶ δὲν ἰσπάζει καμιά ἀμφιβολία διὰ τὴ Μαῖη Γουέστ — τῆς ὁποίας ὁ ἰδιωτικὸς βίος, ἂν γυροῦντανε λεπτομερῶς, θ' ἀποτελοῦσε ἀνάγνωσμα ἀνατὰλλητότατο γιὰ δεσποίνες... — δὲν ἰσπάζει, ἐπαναλαμβάνουμε, καμιά ἀμφιβολία διὰ τὴ εὐνοία αὐτῆς καλλιτεχνῆς ἦσαν ἡ μάλλον ἐνδεδομένη γιὰ νὰ ὑποδυθῇ τὸ ρόλο τῆς θουλικῆς ἀμαρτωλῆς τῶν Μαγδαλῶν.

— Ὑστερ' ἀπὸ μακρὸς συζητήσεσι καὶ διαπραγματεύσεσι μὲ τὴν Ἐμερτ - Κολιντουνί, ὁ μεγάλος Γερμανὸς σκηνοθέτης Πάπιστ ἀποφασίσαν νὰ γυρίσῃ τρία φιλμ γιὰ λογαριασμὸ τῆς ἑταιρείας αὐτῆς, ἀφοῦ τοῦ δόθηκε ἡ ἐπισημοσύνη διὰ τὴ ἑξομολογήσει προτοβουλία στὴν ἐξαγωγή τῶν σενάριο καὶ τῶν ἠθοισαῶν καὶ στὴν τεχνικὴ ἐκτέλεσι τῶν ταινιῶν.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΔΑΚΩΝΙΣΜΟΣ ΜΙΑ ΦΟΡΑ

Στὸν περίφημο Χέινδεν, ναυαγοὺ τοῦ Ροσοῦκο στόλου κατὰ τὴ ναυμαχία τοῦ Ναυαγίου, ἕνας ἔμπορος καταρῶνο ἀπὸ τὴν Πρέβεζα ἔγραψε τὴν ἐξῆς οὐλογογῆ ἐπιστολή, δηλώνοντάς του διὰ τὸ κατάρτι πῶ παρηγγίλει γιὰ τὴς ἀνάγκες τῶν πλοίων του ἦταν ἔτοιμο πρὸς παραλαβή:

«Ἀπὸ μὲνα τὸν καταρμιάρη σὲ σένα τὸν ἀειράλη (ναύαργο). Τὸ κατάρτι εἶνε ἔτοιμο. Στείλε τοὺς παρὰδες νὰ τὸ πάρῃς». Καὶ τίποτε περισσότερο!

ΜΑΤΙΕΣ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἡ Ὁ Σαῖν Σῆνς, ὁ περίφημος Γάλλος μουσικογῶς, ἦταν καὶ ποιητὴς ἀξιόλογος. Ἐκτὸς αὐτοῦ ὅμως καταγινόνταν μὲ πάθος καὶ μὲ τὰ μαθηματικά, τὴ φυσική, τὴν ἀστρονομία, τὴ ζωολογία καὶ τὴν βοτανική. Πρὸ τριάντα χρόνων μάλιστα εἶχε δημοσιεύσει κι' ἕνα φυλλάδιο, στὸ ὅποιο πραγματευόταν τὸ δυσκολώτατο πρόβλημα τῶν σχέσεων τῶν ζῶων καὶ τῶν φυτῶν. Ἡ πραγματεία αὐτὴ τοῦ μεγάλου μονοκοσμονύκτη προέβλεπε τότε μεγάλο θόρυβο γιὰ τὶς τοιμηρότατες καὶ πρωτότιτες ἀντιλήψεις, πῶτε ἀποστηθίζόντουσαν σ' αὐτὴ. Μὰ ὁ Σαῖνς Σῆνς δὲν τὰ ἔχασε καθόλου. Ἐξακολούθησε τὶς ἐπιστημονικὲς ἀσχολίες του καὶ μάλιστα ἀεκατόν ἄκονα καιρὸ. Τέλος ὅμως ἐπέστη κι' αὐτὸς διὰ ἕταν γεννημένος μόναχά γιὰ μουσικός. Καὶ ἀρροσώθηκε στὴ μουσική, ἐγκαταλείνας τὴν ζωολογία καὶ τὴν βοτανική. «Ἐἶμαι γεννημένος γιὰ νὰ τέξω τοὺς ἀνθρώπους, εἶτε σχετικῶς, κι' ὄχι γιὰ νὰ τοὺς διδάσκω. Ἐγκαταστῶ μάλιστα τὸν Θεὸ γιὰ τὸ ὄραο του αὐτοῦ, τὸ ὅποιο πολλοὶ βοτανικοὶ θὰ ἐξήλειαν»

Ἡ Ὁ Γάλλος ποιητὴς Μιστρὰλ εἶχε φροντίσει γιὰ τὴν ἀνέγερσι τοῦ μνημείου του, σύμφωνα μάλιστα μὲ τὸ βεῖο του γοῖστο, ἀρετὰ χροῖα πρὸ τοῦ θανάτου του. Τὸ μνημεῖο αὐτὸ ἦταν ὄπλοιν καὶ καλαισθητὸ, ἀντάξιο τοῦ ποιητοῦ ὅστις τὸ ἐνεπνεύσθη.

Ἡ Ὁ μεγάλος κριτικὸς Ἰπὸλιτὸς Ταιν ἔγραψε κάποτε τὰ ἐξῆς καταπληκτικὰ γιὰ τρεῖς μεγάλους Γάλλους συγγραφῆς:

«Ὁι τρεῖς Γάλλοι συγγραφῆς, ποὺ εἶχαν τὸ μεγαλειότερο κύρος μεταξύ τοῦ 1840 καὶ τοῦ 1870, ὁ φιλόσοφος Κοζζῆν, ὁ ἱστορικὸς Θιέρρος καὶ ὁ Β. Οὐγκό, δὲν ἀγάπησαν ποτὲ τὴν ἀλήθεια, ἀλλὰ τὴ δόξα τους. Κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς δὲν εἶνε ἀξιοπύτος. Καὶ στοὺς τρεῖς ὑπάρχουν γνωρίσματα τσαρλατανιάς!»

Στὸ ἀρχαιολογικὸ Μουσεῖο τοῦ Λονδίνου φυλάσσεται ἕνα Αἰγυπτιακὸ ἀγάλμα ἀπὸ μπροντζῆ, τὸ ὅποιο παριστᾷ κάποια Αἰγυπτιακὴ θεότητα. Ὑπολογίζεται διὰ τὸ ἀγάλμα αὐτὸ ἔχει κατασκευασθῆ πρὸ 23 χιλιάδων ἔτων κι' ἐπαρῆμως διὰ εἶνε τὸ ἀρχαιότερο γνωστὸ ἀγάλμα τοῦ κόσμου.

Στὶς ἀντιῆ τῶν Βερμυόνων νήσων ἰσπάρχει ἕνα εἶδος ψαριῶν, τὰ ὁποία ἀλλάζουν τὸ χροῖμα τους ἀνὰ λόγους τῆς θάλασσας στὴν ὁποία τοῦν. Τὸ ἴδιον βέβαια γίνεται, ὡς ἕνα βεβαίω, καὶ μ' ἄλλα ζῶα, ἀλλὰ τὸ ψάρι αὐτὸ ἀλλάζει χροῖμα μὲ τόσο καταπληκτικὴν ἐκτότητα, ποὺ νομίζει κανεὶς πῶς τὸν γελῶν τὰ μάτια του ὅταν τὸ κιντᾷτε. Κατ' αἰὸν τὸν τρέφει ἐν ἐν λυθιμένα τῆς θάλασσας καὶ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ διακρίνῃ.

Κάποτε στὴ Λαζώρη ἕνας ἔμπορος, ποὺ εἶχε τὸ ἀτύχημα νὰ χρηρῆθῃ διὰ φορῆς, μὲσα σὲ πέντε χρόνα, ἀπεράσισε νὰ δουσιάσῃ τὴν τήχη του καὶ γιὰ τρίτη φορὰ. Ὁ γονεὶς ὅμως τῆς κόρης, τὴν ὁποία ζήτησε νὰ κἀνῃ γυναῖκα του, τοῦ ἔστειλαν τὸ ἀπόλυτὸ γράμμα:

«Κόριε, μάθαμε πῶς πῆρες δύο τὼρα διὰ γυναικὲς καὶ πῶς σοῦ πεθάνανε κι' ἡ ψὸς. Ἐπειδὴ λοιπὸν ξέρουμε, πῶς ὅποιος χάνει διὰ γυναικὲς, θὰ χάσῃ ἀσφαλῶς τὴν τρίτην, δὲν σοῦ δίνουμε τὴν κόρη μας, ἂν δὲν ἱκανοποιήσῃς τὸν Ἄγγελου τοῦ Θανάτου, παίρνοντάς γιὰ τρίτην γυναῖκα μιὰ κούκλα! Ἄφου δὲν κάνεις αὐτὸ καὶ λυθοῖν τὰ μάγια, θὰ σοῦ δώσουμε τὴν κόρη μας γιὰ τέταρτην γυναῖκα!»

Ἡ Ὁ κακοροζώκος γονεὺς ἀναγκάστηκε νὰ σημορφωθῆ μὲ τὴν ἀπάτησι αὐτὴ. Παντρεθῆκε μιὰ κούκλα, διεκρίθησε διὰ τοῦ πέθανε, τὴν ἔθαψε, καὶ τότε μόνον ἐπέστεισε τοὺς γάμους του μὲ τὴν κόρη, ποὺ εἶχε τόσο δεσποδαίμονας γονεῖς.

Κάποιος Γάλλος φροσγογνωμιστῆς μᾶς βεβαιώνει πῶς μπορούμε νὰ γνωρίσομε τὸ χαρακτήρα τοῦ ἀνθρώπου ἀπ' τὸ σχῆμα τῶν αἰτιῶν του.

Τὸ λεπτὸ γυνώδες αὐτὶ φανερῶνει σκληρότητα. Τὰ πολὺ πλατεῖα καὶ χοντρά αὐτὰ δειχνουν ἄνθρωπο δέξιμο, ἀτόταμο καὶ μοσγόνη! Τὰ μικρὰ, λεπτὰ, σχεδὸν διαφανῆ αὐτὰ, δειχνουν ἄνθρωπο λεπταίσθητο, μὲ κλίσεις καλλιτεχνικῆς. Τὰ μεγάλα, πλατεῖα, ὄχι ἕως καὶ πολὺ χοντρά αὐτὰ, δειχνουν ἄνθρωπο μὲ μεγάλη κροῖα, ἐξοπνάδα καὶ ἰταγοῖα. Ἐτέτοια αὐτὰ, λέγει ὁ Γάλλος φροσγογνωμιστῆς, εἶχαν ὁ μεγαλειότερο φιλόσοφο τοῦ κόσμου.